

A macskahere

Hol volt, hol nem volt, még a Debreceni Nagyerdőn is túl, ott a ahol a szikes puszta az úr, ahol a szürkemarha és a daru lakik, s a sárban bivalyok fürdenek, na ott élt egy szegény juhász ember. Egyetlenegy fiacskája volt, akit Jancsikának hívtak. Ketten éltek a pusztában. Jancsika édesanyja korán meghalt, így az édesapja nevelte. Éjjel-nappal a mezőt járták a juhokkal. Ismerték a puszta minden virágát, élőlényét. Tudták melyik növényt mire lehet használni, hol fészkelnek a fácánok. Ismerték a darvak pihenőhelyeit is. Darutollat is sokszor gyűjtöttek. A vízimadarakat tollazatukról könnyen felismerték. Nap, mint nap a juhokkal járták a réteket. Reggelente és este is csodálattal nézték a vízimadarak vonulását. Jancsika kedvenc madara a nagyköcsag volt. Mindig csodálattal nézte hófehér tollazatát, hosszú vékony fekete lábát. Még a kedvenc kutyájának, Bojtárnak sem engedte, hogy zavarja ezeket a madarakat. Bojtár egy fehér pulikutya, aki mindig gazdájával tartott, amikor a mocsarakhoz, tavakhoz sétáltak, hogy a vízimadarakat csodálhassák. Így teltek-múltak az évek. Egy nap vendég érkezett a Visegrádi-hegységből. Édesapja testvére, aki a király visegrádi palotájában szolgált. Mindig élvezettel mesélt a Dunakanyar szépségéről, az itt élő különleges növényekről és állatokról. Jancsika mindig nagy figyelemmel hallgatta, hiszen ő csak a puszta növényeit, állatait ismerte. Azt is elmesélte Gyuri bácsi, hogy a király nagyon beteg. Tele van csípésekkel a teste. Valószínűleg bolhás lett, de nem hajlandó kidobni az ágyát, mert az a legkényelmesebb és már régóta a királyi család tulajdonában van. Jancsika kiment a legelőre és szedett a sárgavirágú farkasalmából.

-Kedves bátyám! Ezt vigye fel a királyhoz és adja oda neki. Megenni nem szabad, mert mérgező, de szórják szét a szobában és az ágyban és a bolhák sírva menekülnek ki majd. Gyuri bácsi visszament és átadta a farkasalmát a királynak. A szolgálók bevitték a hálóba és bolhák még aznap elmenekültek. A csípések is elmúltak a király testéről. Telt, múlt az idő. Jancsika napjai ugyanúgy teltek, legeltetett, vízimadarakat lesett Bojtárral. Sokszor elfáradt, mert a madarakhoz sokat kellett sétálni. Messze volt a legelőtől.

Egy nap ismét meglátogatta őket nagybátyja. Jancsika a királyi bolhák után érdeklődött.

-Ó fiam! Még aznap amikor beléptem a királyhoz és a szolgálók bevitték a szobájába a bolhák sírva ugráltak ki az ablakon, még Visegrádról is elmenekültek, tán még a Dunát is átúszták.

- Örülök, hogy jól van a király – mondta Jancsika.

- Hát, mióta nincsenek bolhák, megnőtt az étvágya őfelségének, de sokat fáj a gyomra.

Mit gondolt Jancsi, mit nem, hát éppen most virágzik a székfű. Elment és szedett a virágjából egy jókora adagot.

- Gyurka bátyám! Nézze csak, mit szedtem! Ezt vigye el ismét a királynak, szárítsák meg és főzzenek belőle teát. Az majd helyrehozza azt a kényes gyomrot.

Gyurka bácsi ment egyenest vissza a palotába és elmondta, hogy mit tanácsolt az unokaöccse. A király nagyon örült, mert tudta, hogy ez is biztos jó lesz, hiszen az előző növény is segített. Meggyógyult a király a kamillateától. Az uralkodó egészséges volt, de mégsem lelte örömét semmiben. Napról, napra szomorúbb lett. A király érezte, hogy nem mehet ez így tovább. Gondolkodott, mit is tehetne. Eszébe jutott Jancsika. De nem akarta Gyuri bácsit küldeni, mert mindig sokáig volt látogatóban. A leggyorsabb küldöncét indította útnak. Kérte, hogy mondja el mi a panasa és Jancsikát is vigye fel Visegrádra.

Megérkezett a küldönc a pusztába.

- Mi szél hozta erre? - kérdezte az öreg juhász.

- Jancsikát keresem, a király küldött.

- Hát éppen nincs itt, kiment a Kondás-tóhoz.

- Mikor jön vissza?

- Hosszú az út, de naplemenete után itt lesz. Tudja, nagyon szereti nézni, ahogy a nap lemegy és a vízimadarak szárnyuk alá dugják a fejüket.

- Ha nem haragszik, akkor megvárnám.

- Csak nyugodtan! Üljön ide mellém!

Már korom sötét volt, amikor Jancsika visszatért az apjához. Tudta, hogy valaki vendég van, mert a Bojtár már messziről megérezte, folyton ugatott, alig tudta lenyugtatni.

- Jó estét kívánok! Hát kend mi járatban erre? Csak nem történt valami Gyurka bácsival?

- Jó estét Jancsika! A nagybátyjának kutya baja. De a király nincs jól. Elmondta, hogy miért is küldte őfelsége.

- Hát már késő van, de tudom mi lesz a megoldás, mondta fáradtan Jancsika. Macskahere! De majd holnap! Magam viszem fel akkor, ahogy kérte.

A küldönc gondolt egyet és azt mondta, hogy ő még ma visszamegy és elmondja a királynak a jó hírt. El is indult azonnal, hiába próbálták marasztalni. Azt gondolta magában, hogy ő bizony összeszedi az összes kandúr macskát és elviszi a királynak. Remélte, hogy nagy jutalmat fog kapni. Össze is szedett egy egész zsákra való macskát, feketét, fehérét, tarkát. Korra reggel már a királynál volt a macskákkal.

- Minek ez a sok macska! És hol van Jancsika? - mérgelődött a király.

- Macskahere! Macskahere! - hajtogatta a küldönc.

De a király nem értett semmit.

- Azt mondta az a juhászlegény, hogy a megoldás macskahere! Igyekeztem is, hogy minél

hamarabb szerezzek felségednek macskaherét. Ezért nem vártam meg azt a lusta Jancsikát, aki lefeküdt aludni, hanem azonnal indultam.

-Jó, jó – mondta a király. De mit kell csinálni vele?

- Gondolom, ki kell herélni őket és teát vagy pörköltet kell főzni belőle.

Mérgelődött magában a küldönc, hogy miért is nem kérdezte meg Jancsikát, hogy mit is kell pontosan csinálni a macskaherével.

Eközben Jancsika már nagyon korán felkelt és szedett a gumós macskagyökér gumójából egy főzetre valót. Tudta, hogy gyalog nagyon sok idő, míg Visegrádra felér, ezért Mátára ment és az ottani ménesből kölcsönkérte a leggyorsabb lovat. Estére megérkezett a királyhoz. A palotában már éppen készülődtek a macskák elleni merényletre, mikor betoppan Jancsika.

-Jó estét felséges királyom! – köszönt illendően.

-Hát már éppen ideje volt, hogy megérkeztél! – mondta indulatosan a király. Ez a küldönc nem tudja, mit kell csinálni a macskákkal.

- Milyen macskákkal? –kérdezte Jancsika.

A király egyre mérgesebb lett. Azt hitte a bolondját járatják vele.

- Hát, amiket a küldönc hozott!

- Jancsika hozzá fogott nevetni. Rájött, hogy a küldönc félreértette. Elmondta a királynak, hogy mit is kell csinálni és mivel. A király is jót nevetett, és örült, hogy a cicusoknak nem esett semmi bántódásuk.

- Hanem akkor most már mondd meg, hogyan tudnám viszonzni a sok segítségedet, amivel meggyógyítottál engem.

-Ó felséges királyom! Nem kérek én semmit sem, örülök, hogy segíthettem.

De a király csak erősködött, hogy biztosan van valami kívánsága, amit teljesíthetne. Ekkor Jancsinak eszébe jutott, hogy milyen sokat kell sétálnia, ha a vízimadarakat szeretné látni.

- Felséges királyom, ha már ennyire erősködik, mégis csak volna valami.

- Mondjad bátran!

- Én csak azt szeretném, ha lenne egy vasút a Hortobágyon a kedvenc madaraimhoz, hogy minél többet tudjam csodálni őket.

A király megépítette a vasutat. Azóta jár a Hortobágy-halastavi Kisvasút. Aki nem hiszi, járjon utána.

A király ezután sosem volt szomorú, mert ha mégis rossz kedve támadt, eszébe jutott a macskahere és azonnal jó kedvre derült.